

ROZBUJAĆ (3) *vb pf*

o prawdopodobnie jasne (*tak w roz-*).

praet 3 sg n rozbujało (1). *♦ plusq 3 sg n* było rozbujało (2).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVII – XVIII w.

Spowodować całkowite oddanie się przyjemnościom [kogo] (3) : Ale nedzne naffe Cziało Tak nas było rozbuyało Iż przetoz łwe [tj. z swej] czefney woley Dofyc mi Wieczney niewoley RejKup cc7, ee4.

rozbujać w czym (1): Thák nas bárzo rozbuiáło/ w grzechu, nálze márne ciáło ArtKanc D8v [idem] [Krofej D6].

Formacje współrdzenne cf BUJAĆ.

KW, (LWil)